

NOVÁK VALENTIN

Eltűnés

Sem óra, sem naptár, sem tükör,
sem vizek, sem évszak, sem mások,
csak monolitiként töltöd a teret,
s kellékeid nélkül is öregszel.

Sem élet, sem halál, sem álom,
sem földön, sem égben, semmiben.
Nyomhagyás nélküli sodrásban
tágulsz, s atomjaidra szétesel.

Sem világ, sem sötét, sem árnyék,
sem nem robbanás, sem nem reccsenés,
ülsz kora estében a kert zugán,
míg fűvek alján élet harcai

hívnak, hogy mozdulj, árnyad kinyúljon
a bolygó kerítésén is túl, hogy
útilapun ragadt atomjaid
harmatcsepp dómokban felizzanak...

A vers

A vers lassú,
búalapú
téboly.
Kedvre derít
néhol,
ha egyben vagy,
széttol.
A vers emészt,
és lelkedre
– szürke napokból –
spórázó
nemes penészt
ültet...

A vers magányos.
Köröz
benne
bezárt
ritmustáltos,
ki megküzd magával –
szónokol...
Benne
komor,
haláltaláros
idegesség,
melyet istenítélet
repsz szét...

A vers életlen
felhőtávlát.
A porban
a versvéletlen
majd rád talál.
Lehelj rá,
fényesítsd!
S ha szétporlad
a gondosságtól,
időtáltosként
nyeríts!

Mert szétfeszül a vers
nagybummtól
Golgotáig.
Mert felkenődik
vádliól

paloták faláig.
 Mert röppen róla
 a gondolatatom,
 mert magába roskad,
 ha túlfaggatom...

A vers lassú,
 búalapú téboly.
 A vers
 magányos
 véletlen.
 Idekenődik,
 s mégis elreppen.
 Írd hát püffögő
 dobodra,
 mielőtt
 szemétre
 dobod ma!
 A mindenségbe
 mint semmiség
 szétrezegjen...